

ATATÜRK VE TÜRK GENÇLİĞİ

AYDIN CAN

Ç.Ü. ÖĞRETİM GÖREVLİSİ

Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk, en büyük eserim dediği, Türkiye Cumhuriyeti'ni Türk gençliğine emanet etmiştir. Bu Atatürk'ün Türk gençliğine ne kadar önem verdiğinin en önemli göstergesidir. Ülkenin geleceğini oluşturan gençlik kavramı Atatürk'te en güzel anlamını bulmuş en yüce değer yargısına erişmiştir. Büyük önder daha Milli Mücadelenin başından itibaren köhneleşmiş fikirlere milleti geriye götürmek isteyenlere karşı yegane çarenin geçlikte ve genç fikirlerde olduğunu görmüş, çağdaş zihniyetle yetişecek kuşakların , gelecekte eserini daha da geliştireceğini, onu her türlü tehlikeden koruyarak. Ebediyen yaşatacağını hissetmişti. Bundan dolayı Atatürk "en büyük eserim "dediği cumhuriyeti geçlere emanet etmiş ve Milli Mücadeleyi başlatmak üzere Samsun'a çıktığı 19 Mayıs tarihini " Gençlik ve Spor Bayramı " olarak Türk gençliğine armağan etmiştir.

Gençlik sosyal bir sınıf değildir. Ama her zaman önemli bir toplumsal güç olmuştur. Çağımızda, dünyamızda özellikle ülkemizde bu güç daha belirgin duruyor. Türkiye nüfusunun büyük kısmı gelişmiş Avrupa ülkelerinin aksine gençtir. Bu değerlendirildiği taktirde büyük bir potansiyel güçtür. Gençlerin iyi yetiştirilerek ortak amaçlar etrafında birleştirilmesi bugünkü ve yarınki sorunlarımızın çözümünde büyük yarar sağlayacaktır.

Gençlik kavramı, biyolojik anlamda kullanıldığı zaman şüphesiz belli bir yaş dönemini ifade eder. Bu dönem genellikle gençlikle , gençliğin yetişme devresinin iç içe olduğu, çok kıymetli bir dönemdir. Atatürk de gençliğin yetişmekte olduğu bu devreye çok önem vermiş Türk gençliğinin bu devrede Cumhuriyeti yaşatacak ruhla beraber mesleklerinde de iyi yetişmelerini ısrarla istemiştir. Ancak burada şunu da belirtmemiz gerekir ki, Atatürk'te gençlik kavramı, genel anlamda bu biyolojik dönemi kapsamakla beraber çoğu zaman yaş sınırını da aşarak, fikri bir anlam kazanmaktadır. Yani Atatürk'e göre " Genç " fikren genç anlamındadır. Biyolojik olarak yaşı genç olup gerici düşüncelere sahip birisi düşünsel anlamda genç değildir. Bunun yanında Yaşı ilerlemiş bir kişi düşünceleriyle genç olabilir. Atatürk 42 yaşında Cumhuriyeti kurmuş, 44 yaşında kıyafet inkılabını yapmış, 48 yaşında yeni Türk harflerini getirmiştir. Büyük Atatürk düşünceleriyle, ruhundaki enerjisi ile hayatının her döneminde genç idi. Ona göre genç olmanın ölçüsü sadece yaş değildi. Yaşın yanında koyduğu ilkelere, başardığı inkılaplara inanç ve bağlılıktı. Atatürk gençliği şöyle tanımlamaktadır. " Benim nazarımda yirmi yaşında bir yobaz ihtiyar, 70 yaşında bir idealist ise zinde bir geçtir." Bu nedenle Atatürk'ün Ey Türk Geçliği " diye başlayan hitabında bir anlamda yaş sınırını aşarak bir fikir geçliği bir ideal gençliği aramak , bu gençliği görmek bu gençliği düşünmek lazımdır. Çünkü Atatürk'e göre ilke ve inkılaplara bağlı bir geçlik, kurduğu rejimin teminatı olacaktır .

Atatürk rejimi gençliğe emanet eden sözleriyle bitirdiği nutkunu 15-20 Ekim 1927 tarihleri arasında C.H.P. Kurultayında okumuştur. Normal olarak nutkun , rejimi partiye emanet eden sözlerle bitmesi gerekmez miydi? Yahut, Atatürk bu neticeyi Türk Milletine emanet ediyorum " diyemez miydi? Buradan şu sonucu çıkarabiliriz;

Atatürk 1927 yılında rejimin tam olarak yerleştiğini düşünmemektedir Atatürk rejimi emanet edecek başka bir sağlam kuvvet görmemiştir. Rejimin sorumluluğunu gelecek nesillere

birakmak istemiştir. Bu sorumluluğu yalnız yüksek öğretim gençliği değil bütün bir nesil duymak ve taşımak zorundadır.

Tarihte hiçbir lider Atatürk kadar milletin gençliğine güvenmemiş, Onun kadar gençliğe değer vermemiş, Onun kadar gençlikle bütünleşmemiştir. Atatürkçülükle gençliğe güvenme ve gençliğe değer verme birbirinden ayrılmaz.

Daha milli mücadele başlamadan önce , Birinci dünya savaşının felaketli sonuçlar doğurduğu günlerde , Atatürk için Türk gençliği başlıca umut kaynağı idi. Bu inancını şu sözleriyle ifade etmiştir.

"Her şeye rağmen muhakkak bir nûra doğru yürümekteyiz. Bende bu imanı yaşatan kuvvet, yalnız, aziz memleket ve milletim hakkındaki sonsuz sevgim değil, bugünün karanlıkları, ahlâksızlıkları, şarlatanlıkları içinde sırf vatan ve hakikat aşkıyla ışık serpmeye ve aramaya çalışan bir gençlik gördüğümüdür." (1918)

Bu sözlerin söylendiği 1918 yılı gerçekten Türk milleti için karanlık yıllardır Tüm inançlar erimiştir. Bu ortamda Atatürk için tükenmez ışık kaynağı , yüreğini kaplayan millet sevgisi ve Türk gençliğine duyduğu güvendir.

I. Dünya Savaşı'nda alınan yenilgi sonucu ülke tamamen paylaşılma noktasına gelmişti. Atatürk gidişattan duyduğu endişeyi yıllar sonra nutukta şöyle anlatacaktır:

" Osmanlı Devleti'nin içinde bulunduğu grup, I. Dünya Savaşı'nda yenilmiş, Osmanlı ordusu her tarafta zedelenmiş, şartları ağır bir ateşkes anlaşması imzalanmış. Büyük Savaş'ın uzun yılları boyunca millet yorgun ve fakir bir durumda. Milleti ve memleketi I. Dünya Savaşı'na sürükleyenler, kendi hayatlarını kurtarma kaygısına düşerek memleketten kaçmışlar. Saltanat ve hilâfet makamında oturan Vahdettin soysuzlaşmış, şahsını ve bir de tahtını koruyabileceğini hayal ettiği alçakça tedbirler araştırmakta. Damat Ferit Paşa 'nın başkanlığındaki hükümet âciz, haysiyetsiz ve korkak. Yalnız padişahın iradesine boyun eğmekte ve onunla birlikte kendilerini koruyabilecekleri herhangi bir duruma razı.

Ordunun elinden silâhları ve cephanesi alınmış ve alınmakta...

İtilâf Devletleri, ateşkes anlaşmasının hükümlerine uymayı gerekli bulmuyorlar. Birer bahane ile İtilâf donanmaları ve askerleri İstanbul' da. Adana ili Fransızlar; Urfa, Maraş, Ayıntap (Gaziantep) İngilizler tarafından işgal edilmiş. Antalya ve Konya'da İtalyan askerî birlikleri, Merzifon ve Samsun'da İngiliz askerleri bulunuyor. Her tarafta yabancı subay ve memurlar ile özel ajanlar faaliyette. Nihayet, konuşmamıza başlangıç olarak aldığımız tarihten dört gün önce, 15 Mayıs 1919'da, İtilâf Devletleri'nin uygun bulması ile Yunan ordusu da İzmir'e çıkartılıyor. "

Atatürk bu durum karşısında aldığı kararı da şu şekilde ortaya koymuştur:

"O halde ciddî ve gerçek karar ne olabilirdi?

Efendiler, bu durum karşısında bir tek karar vardı. O da millî hâkimiyete dayanan, kayıtsız şartsız, bağımsız yeni bir Türk devleti kurmak...

Bu kararın dayandığı en güçlü muhakeme ve mantık şuydu :

Temel ilke, Türk milletin haysiyetli ve şerefli bir millet olarak yaşamasıdır. Bu ilke, ancak tam istiklâle sahip olmakla gerçekleştirilebilir. Ne kadar zengin ve bolluk içinde olursa olsun

istiklâlden yoksun millet, medeni insanlık dünyası karşısında uşak olmak mevkiinden yüksek bir muameleye layık görülemez. ..

Halbuki Türk'ün haysiyeti, gururu ve kabiliyeti çok yüksek ve büyüktür. Böyle bir millet esir yaşamaktansa yok olsun daha iyidir!...

O halde, ya istiklal ya ölüm! "

15 eylül 1919 da yunan ordusu İzmir'i işgal eder işgalden bir gün önce 14 mayısta İngiliz temsilciler İzmir'de vali konağına gelerek işgali bildirirler konağın önünde İzmir'in geçleri öfke içinde toplanmışlardır. Konaktan çıkan İngilizlere şöyle bağırlarlar:

" Ölmedik , Biz büyük Milletiz. Uykuda gibi görünüyorsak ta uğraş içinde bulunuyoruz Ülkemizin peşkeş çekilmesini kabul edemeyiz. Bir takım karışıklıklar olacaktır. Biz ölebiliriz ama başkaları da ölecektir ."

Ve ilk kurşun Hasan Tahsin tarafından atılır.

İzmir'in İşgal haberi İstanbul'a ulaşır ulaşmaz Halk ayağa kalkar. 18 Mayıs günü sayıları dört bini bulan öğrenciler ve öğretmenler, Üniversitede bir araya gelirler, öğrenciler sırayla kürsüye çıkıp işgale karşı konuşmalar yaparlar. milletin birliği için seferberlik ilan edilmesi, nerede düşman içeri girmişse orada savaşılması çağrısı yapılır.

Tıp fakültesi öğrencisi Sırrı haykırır:

" Eğer hakkımızı teslim etmezlerse buradan bağırlıyorum ki , dünya barış yüzü görmeyecektir."

Hukuk Fakültesi temsilcisi ise şöyle der. "Bütün varlığımızla isyan ediyoruz. Gereken Maddi ve manevi örgütlenmeyi yaptık. "

İstanbul Üniversitesi gençliği İzmir'in işgali üzerine büyük mitingler düzenler. Bu arada gizli direniş örgütleri kurulur. Bu gençlerden pek çoğu, Adana, Ege bölgesi ve Doğu Anadolu'ya giderek buralarda da ciddi direniş örgütleri kurarlar İstanbul'daki bu gizli örgütler görev bölümü yaparak, Anadolu'ya silah kaçırma, gönüllü subay ve doktor gönderme gibi faaliyetlerde bulunmuşlardır. İstanbul içten içe bu direniş hareketine girerirken memleketin idaresinde olan padişah ve onun hükümeti acz içindedir.

Sivas Kongresi günlerinde, başlıca İstanbul gazetelerinin başyazarları, hatta daha sonra Milli mücadelede çok büyük hizmetler yapacak önemli kişiler " manda " tezini savunurken Kongreye yüksek öğretimdeki gençler adına katılan bir tıp öğrencisi, ateşli bir halde " kongreye bağımsızlık davasını başarmak yolundaki çalışmalara katılmak üzere tıbbiyelileri temsil etmek üzere katıldığını mandayı kabul edemeyeceğini , kabul edecek olanlar varsa , bunları kim olursa olsun red ve tasvip etmeyeceğini , hatta manda fikrini Mustafa Kemal kabul edecek olsa , onu da reddedeceklerini" haykırır.

Mustafa kemal son derece duygulanmıştır. Heyecan dolu bir sesle " arkadaşlar , gençliğe bakın , Türk Milli bünyesindeki asil kanın ifadesine dikkat edin" der

Mustafa kemal daha sonra genç tıp öğrencisine hitaben, " evlat müsterih ol . Gençlikle iftihar ediyorum. ,Azınlıkta kalsak ta mandayı kabul etmeyeceğiz. Parolamız tektir, değişmez, Ya istiklal ya ölüm." güvencesini verir. Ardından bu genci alnından öper ve şöyle der " vatanın bütün ümidi ve geleceği size, genç nesillerin anlayış ve enerjisine kalmıştır."

O dönemin İstanbul'da bulunan yöneticileri ve pek çok Türk aydını tamamen ümidini kaybetmiş, Amerikan mandası peşindeyken , bu genç kadar inançlı olamamışlardır. M. Kemal gençliğe güvenmekte ne kadar haklıdır.

Yukarıda da belirttiğim gibi Mustafa Kemal, devrimlere girişirken ve Milli mücadeleyi başlattığı tarihlerde yaş itibariyle oldukça gençti, Samsun'a çıktığında 38 yaşındaydı. Her şeyden önce , kafa yapısı ve heyecanı ile gençti. Ömrü boyunca da yaptıklarıyla ve eserleriyle daima genç kalmayı bilmiştir. Bunun yanında M. Kemal'in fikir arkadaşları ve kurtuluş

savaşının ön saflarındaki lider kadrosu da gençtiler. Rauf Orbay, Refet Bele kazım Karabekir, Ali Fuat Cebesoy hep, 37-38 yaşlarında genç insanlardı.

İsmet İnönü onlardan da gençti Meydan savaşlarında büyük birliklerin başındaki subaylar genelde 40 yaşından daha azdı.

Ayrıca Milli mücadeleyi destekleyen sivil aydınlarında büyük çoğunluğu gençti. Milli mücadele yanlısı yazılar yazan Ruşen Eşref, Falih Rıfkı, Yakup Kadri, Yahya Kemal, gibi vatanseverlerin çoğu 25-30 yaşlarında gençlerdi.

Türk milli mücadelesini izleyen yabancıların ilk dikkatini çeken noktalardan biri, milli kuvvetlerin komutanlarının ve TBMM. Hükümetini uluslar arası görüşmelerde temsil eden, kişilerin çok genç ama olgun insanlar oluşu idi. Bu altın kuşak istibdat devrini yaşamış, İkinci Meşrutiyet ve onu izleyen çalkantıları görmüş, Balkan savaşları ve Birinci Dünya savaşı günlerini yaşamış ateş çemberinden geçmişler memleket acısıyla yürekleri yanmış, genç yaşta büyük tecrübeler edinmişler pişip olgunlaşmışlardı.

Bir devrimin başarılması kadar önemli olan diğer bir husus onun sürdürülmesidir. Bu bütün devrimlerde görülen bir özelliktir. Cumhuriyet rejimi açısından da aynı durum geçerlidir. 1919 da başlayan milli mücadele 1922 yılında zaferin kazanılmasıyla sonuca ulaşmış oluyordu. Ama bundan sonra harap hale gelmiş ülkenin yeniden inşası ayrıca tekrar aynı zor durumlara düşmemek için kalıcı önlemler alınması gerekiyordu. Bir yandan Türk toplumunu çağdaşlaştırmak için devrimler ard arda yapılıırken diğer yandan, bu devrimlerin kalıcı hale getirilmesi gerekiyordu.

Bunu yapmak için öncelikle eğitim sorunlarının çözülmesi gerekiyordu. Emperyalizme karşı bağımsızlık, gericiliğe karşı devrimcilik düşüncesinin halkla buluşması için en önemli araç Eğitimdi. Devrim kendisini sürdürecektir kadroları ancak eğitim yoluyla oluşturabilirdi. Atatürk bu nedenlerle eğitime büyük önem vermiştir. M. Kemal eğitime önem vermekle aslında cumhuriyete önem vermiş oluyordu. Cumhuriyet kendini devam ettirecek kadroları eğitim yoluyla oluştururken gençlere de büyük görevler düşüyordu. Eğitim politikası aynı zamanda bir gençlik politikası anlamı taşıyordu.

Eğitime verilen değerle, gençliğe verilen değer birbirini tamamlıyordu. cumhuriyet rejimi kadrolarını gençlerden sağlama yoluna giderken bunun aracı olarak da eğitimi devreye sokuyordu.

Tüm bu nedenlerle cumhuriyet devrinde uygulanan eğitim politikasını incelemek bize cumhuriyetin nasıl bir gençlik yaratmak istediğini anlamak açısından yararlı olacaktır. Eğitime yaklaşım cumhuriyetin nasıl bir ülke ve dünya ya ulaşmak istediğini konusunda da fikir verecektir.

Atatürk'ün gözünde, Türk milli mücadelesi, sadece askeri mahiyette bir hareket değildi. Askeri alanda kazanılacak zafer, milli kurtuluşun ilk şartı idi. Fakat zaferden sonra yapılacak işler en az bağımsızlık kadar önemliydi. Savaş sürerken bile Atatürk savaştan sonrasına hazırlanıyor ve o günlerin plânlamasını yapıyordu.

Bağımsızlık savaşının en bunalımlı günlerinde, düşmanın baskısını iyice arttırdığı, ordumuzun Sakarya'ya kadar çekilmesine yol açan Kütahya Eskişehir savaşlarının aleyhimize geliştiği günlerde 16 temmuz 1921 de Ankara'da Maarif kongresini toplamıştır. Atatürk cephedeki şartların ağırlığına rağmen bu kongrenin ertelenmesine razı olmamış, hatta kongrenin açış konuşmasını kendisi yapmıştır.

Bu açış konuşmasında devam eden savaşa rağmen milli ve çağdaş eğitimin temellerinin atılmasını, yapılacak işlerin sağlam bir programa bağlanmasını istemiştir. Atatürk bu

konuşmasında acı bir gerçeği dile getirir ve "Şimdiye kadar izlenen öğretim ve eğitim yöntemlerinin milletimizin gerileme tarihinde en önemli etken olduğu kanısındayım" der.

Ayrıntıları uzmanlara bırakmak istediğini belirten Atatürk "gelecekteki kurtuluşumuzun büyük önderleri" olarak selamladığı öğretmenlere duyduğu derin saygıyı dile getirir. Ardından şu inancını açıklar

" silahıyla olduğu gibi dimağıyla da mücadele zorunda olan milletimizin birincisinde gösterdiği başarıyı ikincisinde de göstereceğinden asla şüphem yoktur."

Atatürk yılar sonra "Cumhurbaşkanı olmasa idiniz ne olmak isterdiniz?" sorusuna, "Milli Eğitim Bakanı olarak eğitim davasına hizmet etmek isterdim" diye yanıt vermesi bile , O'nun eğitimi millet hayatında ne kadar önemli bir etken olarak gördüğünün göstergesidir. Gazi Mustafa Kemal I.Dünya Savaşının galibi emperyalistlere karşı giriştiği mücadeleyi kazanarak ilk kez bütün dünyaya bu konuda örnek olmuştur. Yıllar sonra bağımsızlık mücadelesine girişen emperyalizmin elindeki ülkelerin liderleri açıkça Mustafa Kemal'i ve Türk Milli mücadelesini örnek aldıklarını ifade etmişlerdir. Atatürk Fas'tan Endonezya'ya bütün İslam dünyasının ve mazlum milletlerin de kahramanı oldu. Fakat o hiçbir zaman zafer sarhoşluna kapılmadı. Çünkü çok iyi biliyordu ki askerî zaferler eğitim ve ekonomik zaferlerle tamamlanmadıkça tek başına milli kurtuluşu sağlamaya yeterli olmayacaktı. Türk ordusunun İzmir'e ulaşmasından sadece 1,5 ay sonra, Bursa'da, İstanbul'dan kendisini ziyarete gelen öğretmenlere söylediği şu sözler onun bu konudaki ne kadar bilinçli olduğunu gösterir. " Bugün eriştiğimiz nokta gerçek kurtuluş noktası değildir. Kurtuluş toplumdaki hastalığı ortaya çıkarmak ve iyileştirmekle elde edilir. Hastalığın tedavisi ilim ve fennin gösterdiği yolla olursa hasta kurtulur. yoksa hastalık müzminleşir ve tedavisi imkansız hale gelir."

Atatürk her fırsatta öğretmenlere şöyle sesleniyordu.

" ordumuzun kazandığı zafer , sizin ve sizin ordunuz için yalnız zemin hazırladı.Gerçek zaferi siz kazanacak, siz sürdüreceksiniz. ve mutlaka başarıya ulaşacaksınız."

Büyük zafer kazanılmış henüz Cumhuriyet ilan edilmemişti. M. kemal Kütahya'da "İrfan Ordusu " olarak nitelendirdiği öğretmenlere hitaben söylediği şu sözlerle onlara olan güvenini ve verdiği değeri bir kez daha gösteriyordu.

" Memleketimizi, toplumumuz gerçek hedefe, mutluluğa erdirmek için iki orduya ihtiyaç vardır. Biri vatanın hayatını kurtaran asker ordusu, diğeri milletin istikbalini yoğuran kültür ordusu. Bu iki ordunun her ikisi de kıymetlidir, yücedir, verimlidir, saygıdeğerdir. Fakat bu iki ordudan hangisi daha kıymetlidir, hangisi diğere üstün tutulur? Şüphesiz böyle bir tercih yapılamaz, bu iki ordunun ikisi de hayattır. Bir millet savaş meydanlarında ne kadar parlak zaferler elde ederse etsin O zaferlerin kalıcı sonuçları ancak irfan ordusuyla ayakta tutulabilir. Bu ikinci ordu olmadan birinci ordunun hizmetleri ve kazandıkları yok olur. Yalnız siz, kültür ordusu mensupları, sizleri bağılı olduğunuz ordunun kıymet ve kutsiyetini anlatmak için şunu söyleyeyim ki sizler ölen ve öldüren birinci orduya niçin öldürüp niçin öldüğünü öğreten bir ordunun fertlerisiniz." (24 MART 1923) eğitim bir milletin bağımsız yaşayabilmesi , kalkınıp güçlenmesi için hayati öneme sahiptir. Atatürk'e göre:

" Eğitim ; bir milleti ya hür, bağımsız, şanlı, yüce bir toplum halinde yaşatır, ya da bir milleti esaret ve sefaletle terk eder. " (22 Eylül 1924)

Ankara'da toplanan muallimler birliği kongresinde Atatürk Eğitimin görevini şu sözlerle ifade etmiştir.

" Yeni Türkiye'nin birkaç seneye sığdırdığı askerî, siyasî, idarî inkılâplar çok büyük, çok mühimdir. Bu inkılâplar, sayın öğretmenler, sizin; toplumsal ve fikrî inkılâptaki muvaffakiyetlerinize desteklenecektir. Hiçbir zaman hatırınızdan çıkmasın ki, Cumhuriyet,sizden "fikri hür, vicdanı hür, seziş ve anlayışı hür" nesiller ister! " (25 ağustos 1924)

Atatürk'e göre eğitime ve öğretmenler e düşen başka bir görev de " millet olma "bilincini geliştirmektir. Milli birlik ve beraberlik duygusunu güçlendirmektir. Bu konuda Atatürk şöyle diyor.

" Milletleri kurtaranlar yalnız ve ancak öğretmenlerdir. Öğretmeden, eğitimciden mahrum bir millet henüz millet adını almak istidadını kazanmamıştır. Ona alelâde bir kitle denir, millet denemez. Bir kitle millet olabilmek için mutlaka eğitimcilere, öğretmenlere muhtaçtır. Onlardır ki bir toplumu gerçek millet haline getirirler." (14 Ekim 1925)

Özetle , Atatürk'e göre kaynaşmış bir millet haline gelmenin çağdaşlaşmanın en etkili aracı eğitimdi.

Atatürk gençliğin her zaman kendine güvenini ve bir gün onlara bırakılacak yüksek görevleri gerçekleştirebilecek kudret ve yetenekleri güçlendirmek için yapılması gerekenleri iyi bilen ve bulup uygulayan bir kişiydi. Onun, oldukça başarılı olduğu bir alan da gençlikte yarattığı duygu ve heyecandır. Türk Gençliğinin dış düşmanlara, hatta içerdeki gaflet, hıyanet ve delalet içinde olanlara karşı ne kadar uyanık olunması gerektiğini, millî birlik ve beraberliğimizin ne derece önemli olduğunu ifade ederken ne kadar haklı ve uzağı gören bir devlet adamı olduğunu yakın tarihimizde ülkemizde yaşanan olaylar ortaya koymaktadır. Bu gün dahi ülkemizde bölücü ve gerici bazı düşünce akımları birçok genci müridi yapma eylemi içindedirler. Ancak, Türk gençliği bölücülerin oyununa gelmeyecek ve mili birlik ve beraberlikle yarının güçlü Türkiye'sini yaratacaktır. Nitekim Atatürk, gençleri bu sorumluluğu üstlenecek yapıda görmüş ve gençlere bugünler kadar yarınları düşünmelerini, yarınları sürekli geliştirmelerini önermiştir. Bu görüşlerini; "Biz her şeyi gençliğe bırakacağız, o gençlik ki hiçbir şeyi unutmayacaktır, gelecek umudunun ışıklı çiçekleri onlardır" sözcüklerle ifade etmiştir. Onun gençliğin kapasitesine inancı ve güveni tamdı.

ATATÜRK döneminde ondan korkanlar, art niyetli olup da bir süre kabuklarına çekilenler, O'nun ebediyete intikalinden sonra, ATATÜRK' ü ve başarılarını , yapılan işleri kıyısından-kenarından didiklemeğe, kötülemeye başladılar. Zaman zaman bu amaçlarında başarılı da oldular. Atılan temel üzerinde pırıl pırıl, sağlam bir yapı yükseltme çalışmaları, bazı çarpık oyunlarla kösteklendi, çok değerli yıllar boşa harcandı gitti.

Bir dönem ATATÜRK. törenlerde, söylevlerle, abartılmış anılarla bir efsane, bir mit oldu. Sanki O' nun başlattığı işleri sürdürememe beceriksizliğin ayıbı, O' nu yüceltmekle örtülür kaygısı içinde giderek O' nu tanıyamaz, anlayamaz duruma getirildi.

Atatürk'ün şu sözleri hepimiz için bir rehber olmalıdır:"Beni görmek demek, mutlaka yüzümü görmek değildir. Benim fikirlerimi benim duygularımı anlıyorsanız ve hissediyorsanız, bu kâfidir" demiştir. Atatürk'ü anlamak, yaşadıklarını ve fikirlerini bilmekle mümkündür. O'nun fikirlerinin temel amacı çağdaş uygarlık seviyesinin üstüne çıkmaktır. Bu hedefe yürüdüğümüz sürece Atatürk çizgisinde olabiliriz. Atatürk'ün manevi mirası akıl ve bilimdir. Atatürk her türlü dogmaya karşıdır. Akıl ve bilim rehberliğinde atılacak her adım Atatürkçü düşünceye uygundur. Şu da unutulmamalıdır ki, Çağdaş Uygarlık seviyesine ulaşmakla da

esas fayda sağlayacak olan bizleriz. Atatürk ancak o zaman huzur duyacaktır. Hedefimiz bu olmalıdır.

"Millî Kültürümüzü çağdaş medeniyet seviyesinin üzerine çıkaracağız" diye haykıran Atatürk'ü anlamalıyız. Yeni bir Atatürk bulamayız. Atatürk gibi düşünmek ve Atatürk gibi hareket etmek zorundayız. Atatürk'ün fikir bahçesinde her şeyin en iyisini, en güzelini, en doğrusunu bulmak mümkündür .

Yaşadığımız teknoloji ve bilgi çağında, Türk İstiklal ve Cumhuriyetini muhafaza ve müdafaa edebilmek için mutlaka Atatürk'ün gösterdiği aydınlık yolda yürümek mecburiyetindeyiz.

Başka çaremiz yoktur .

Atatürk'ün gösterdiği bilim ve çağdaşlık yolunda tek yürek ve tek yumruk olarak yürüyecek, milletimizi yüceltecek, geleceğimizi düzenleyecek, aydınlık ve mutlu kılacak olan Türk gençliğidir.

Atatürk "Gençler, Benim gelecekteki emellerimi gerçekleştirmeyi üstlenen gençler, bir gün bu memleketi sizin gibi beni anlamış bir gençliğe bırakacağımdan dolayı çok memnun ve mesudum" derken Türk gençliğine olan güvenini de anlatmıştır.

Atatürk'ün gençliği; Atatürk gibi büyük davâlar peşinden koşan, kendisine ilimi ve irfanı hedef seçen, çağdaşlaşmayı önce ilim ve teknikte gören ve bu yolda araştıran, çalışan ve bulan.. Esasını Türk Kültürü oluşturan bilincinden geçen ve bunun icaplarını yerine getiren, hedefini iyi koyan, mücâdelesini her türlü kültür emperyalizmiyle yapan bir gençliktir. Atatürk'ün felsefesini, ilkelerini ve hedeflerini anlayan ve anlatabilen bir gençliktir.

Türk gençliği kahvehane gibi lüzumsuz yerlerde değil, kütüphanede, laboratuvarlarda , okullarda, atölyelerde, bilgisayar başında, spor sahalarında olarak Atasına layık olabilir. Türk gençliği, Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlı kalarak, O'nun gösterdiği hedef olan Türk Milleti'ni çağdaş uygarlık seviyesinin üstüne en kısa sürede ulaştıracaktır. Atatürk'ü iyi anlamış şuurlu

Türk Gençliği ile TÜRKİYE CUMHURİYETİ DEVLETİ ebediyen bu topraklarda pâyidâr kalacaktır.

KAYNAKLAR

- M. Kemal Atatürk , **Nutuk I-II**, MEB Yay. Ankara 1973
- Atatürk'ün Söylev Ve Demeçleri I-III**, Atatürk Araştırma Merkezi Yay. Ankara 1997
- Berna Türkdoğan; "Atatürk'ün Türk Gençliği Hakkında Düşünceleri" **Atatürk Araştırma Merkezi Dergisi** , --Temmuz 1999, Sayı: 44 Cilt: XV, s. 683-692
- Adil Güney, " Çağdaş Olma , **Atatürk Haftası Armağanı** , 10 Kasım 1997, Ankara , s.63-64
- Turhan Feyzioğlu, "Atatürk ve Fikir Hayatı" **Atatürk İlkeleri ve İnkılap Tarihi II**, Ankara 1986, s.151-164; 223-226
- Nurettin Özcan, " Atatürk ve Eğitime Verdiği Önem" **Atatürk haftası Armağanı**, 10 Kasım 1995 Ankara, s.20-26
- Naki Selmanpakoğlu, " Ulusumuza Borcumuz" , " **Atatürk haftası Armağanı**, 10 Kasım 1995 Ankara, s.46-50
- Yaşar kaynak, " Atatürk Ateşini Yakmak" " **Atatürk haftası Armağanı**, 10 Kasım 1995 Ankara, s.121-124,
- Sabahattin Selek , **Anadolu İhtilali C.II**, İstanbul 1987
- Hamza Eroğlu , **Türk İnkılap Tarihi**, Ankara 1990

- Utkan Kocatürk, Atatürk'te "Gençlik" Kavramı ve Atatürkçü Gençliğin Nitelikleri, **Atatürk Araştırma Merkezi Dergisi**, Sayı 4, Cilt: II, Kasım 1985